

Sygn. akt III KK 14/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSA del. do SN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie Z. T.

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 maja 2016 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w M.

z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok nakazowy i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem nakazowym z dnia 25 września 2015 roku (II K (...)) uznał Z. T. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k., polegającego na tym, że „w dniu 18 maja 2015 roku na drodze krajowej numer [...] w miejscowości K. gmina S. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że prowadził samochód osobowy marki V. o numerze

rejestracyjnym (...) po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu", i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000,00 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu P..

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 11 października 2015 roku, wobec niezłożenia sprzeciwu od orzeczenia.

Kasację na niekorzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w M. wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. W nadzwyczajnym środku odwoławczym Prokurator zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego tj art. 42 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. polegające na orzeczeniu wobec skazanego Z. T. zakazu prowadzenia pojazdów (art. 42 § 2 k.k.) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na okres 1 (jednego) roku, w sytuacji gdy w chwili popełnienia czynu oraz w dacie orzekania obowiązywał przepis art. 42 § 2 k.k. w niezmienionej postaci, w świetle którego okres orzeczonego środka karnego nie może być krótszy niż 3 (trzy) lata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, z przyczyn wskazanych w kasacji.

Przepis art. 42 § 2 k.k. został zmieniony przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych ustaw (Dz.U.2015.541) i zaczął obowiązywać z dniem 18 maja 2015 roku i zarówno w dacie popełnienia czynu jak i w dacie orzekania przepis art. 42 § 2 k.k. miał to samo brzmienie. W związku z tym nie było żadnych podstaw do zastosowania przepisu art. 4 k.k., gdyż w chwili popełnienia czynu zabronionego przez Z. T. nie istniała ustawa względniejsza, niż w chwili orzekania przez Sąd I instancji.

W świetle przepisu art. 42 § 2 k.k. „Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177”, a więc orzekając zakaz prowadzenia pojazdu wobec Z. T. za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd Rejonowy w M. powinien był orzec wobec skazanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, na podstawie art. 42 § 2 k.k.

Poza sporem jest, że kasacja jest oczywiście zasadna w tym zakresie.

Sąd Najwyższy z urzędu stwierdził, że Sąd Rejonowy błędnie zastosował przepis statuujący zasądzenie świadczenia pieniężnego (art. 39 pkt 7 k.k.). Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec skazanego świadczenie pieniężne na rzecz Fundacji P. w wysokości 5000,00 (pięciu tysięcy) złotych. Uchybienie Sądu, skutkujące rażącym naruszeniem prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie przepisu, polega na tym, że w dniu popełnienia czynu tj. dnia 18 maja 2015 roku nie istniał przepis art. 43a k.k. Przepis ten wszedł w życie w dniu 1 lipca 2015 roku, a więc obowiązywał dopiero w dniu orzekania (art. 43a został dodany przez art. 1 pkt 15 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. - Dz.U.2015.396 - zmieniającej ustawę Kodeks Karny z dniem 1 lipca 2015 r.). W dacie wydania wyroku, tj. 25 września 2015 roku Sąd Rejonowy skazując Z. T. za popełnienie w dniu 18 maja 2015 roku czynu z art. 178a § 1 k.k. miał obowiązek zasądzenia świadczenia pieniężnego na podstawie przepisu obowiązującego w dniu popełnienia czynu, tj. art. 49 § 2 k.k., w świetle którego „W razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a §1, art. 179 lub art. 180, sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu P. w wysokości co najmniej 5000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 co najmniej 10,000 złotych, do wysokości określonej w §1” (art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 marca 2015 roku, Dz.U 2015.541 zmieniającej ustawę Kodeks Karny z dniem 18 maja 2015 roku).

Podzielając zasadność kasacji należało uchylić zaskarżony wyrok nakazowy i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M..

Z tych powodów Sąd orzekł, jak na wstępie.

